

TEJ

D. R. Popescunak

*A gyermekekért ütköznek ki s telnek meg a felhőkben
az eső csecsei, s aztán maguktól megfejtődnek.*

*Tej minden a világon, gyermekek
puha csontjának foszfor.*

A nő melle, mikor megcsókolod, tejtől remeg.

*A nőstény farkas csecsbimbóiból
vaddisznómalacok is szopnak.*

*A vaddisznó maga is tejtől szortyog,
mely szalonnává változik,
ha már nincs hol leadnia.*

*A búzaszemek, e sárgálló csücskök,
a csecsszopó napot lesik,
hogy gyötörje, gyúrja meg őket.*

*A hold tőgye néma csatornákon
álomszuszék porontyoknak küldi hideg tejét.*

*A bikaszarv — tömött tömlő az is,
tele tömény tejjel, kisgyerekeknek.*

*A pacsirta makulátlan begye — mint fölnyitott
zengő tasak — kristályos tejet ad,
melytől a lég, a reggel gyermeke,
fütyögve szopogatja ujjait.*

*Ha sápadt reflexek gyökerét keresed,
ki nem hült tó kadáverét,
égi enyvet, világ bánat-tejét találod,
amely a még hamisan csengő
gyermeki hangoknak, sirásnak
általános gyógyírja.*

*Még az öreg szilvafák mellén
csomósan lefolyt áttetsző mézga se más,
mint biztatás az új sarjnak — sebet kitárni főleg,
hogy belső, tömény szenvedélyeket
tükként megmutasson.*

*A hosszú, gömbölyded fenyőtoboz,
mit maggal tele, kis mancsában tart a mókus,
ez is csak titkos átjáró, melyen
a köszfinx méltósága*

jövő magzat létébe folyik át.

*A költők álmainak hársvirága
ablakon át keserű terhet,
szűz tejet éleszt a lányok
meleg mellében.*

*S az önkívületben zúgó harangok nyelve nem más:
megannyi barbár kéz, mely tépi, feji az eget,
hogy napjai minden tejét számunkra kifacsarja.*

*Maga a Föld, pusztákkal, tengerekkel,
a legtáltosabb tőgy-anya,*

*s mi, az emberek milliárdjai,
csöcsei vagyunk, amelyeken át*

*a nagy mindenség kisdedei
a humánium tejét szopják, keverve
verejtékkal és gyűlölettel,*

*becsülettel s becstelenséggel,
győzelemmel, hideggel, szerelemmel,
hűtlenséggel — keserű tejnek özönét,
mely vak és szent és kristályos-fehér.*

* ION ALEXANDRU a fiatal román líra talán legtehetségesebb képviselője. 1941-ben született Tapa községben, Kolozs tartományban, jelenleg a bukaresti egyetem filológus hallgatója. Erősen gondolati jellegű, távoli asszociációkra építő poézist vallhat a magáénak.

A SZARVAS

A fiatal szarvas a sok futástól a havon kifáradt.

*Nyomában a verejtékes vadász,
hogy fegyvervégre fogja.
Ekkor különös dolog történt:
a fák közt észrevétlenül
a vadász hátába került a szarvas,
és vad rohamban belefutott, beletűnt.*

*Sok évszak múlt évszak után.
Nehéz álmában a vadász
rohanásfélét hallott,
s ágas agancsot zúgni-zengni.
Ködökből elősejlett
vesztes vadászata.*

*Hozta a fegyverét, s mellébe lőtt.
Lerogyott vénen, arccal az erdő felé,
halódva pompás szarvast látott
bolond melléből meggátolhatatlanul kijöni,
mely árra az ünőre hasonlított,
a fegyver célgömbjéből régen elvesztettre.
Szemét lezárta,
s eláradt rajta a sivár halál,
amint az történni szokott.*

JANCSIK PÁL fordításai

MARIN SORESCU*

AZ ÚT

*Elgondolkozva, hátratett kézzel
megyek a sínek közt,
a lehető legegyszerűsebb
úton.*

*Mögöttem nagy sebességgel
semmit se tudva rólam,
jön egy vonat.*

*Ez a vonat — tanúm rá az öreg Zénon —
sohasem fog beérni engem,
mert nekem mindig előnyöm lesz
a nem gondolkozó dolgokkal szemben.*

*Még akkor is, ha durván
átgázol rajtam,
akadni fog mindig egy ember,
aki gondolatokkal telve
s hátratett kézzel
előtte jár.*

*Mint én most
a félelmetes sebességgel közelgő
fekete szörnyeteg előtt,
mely beérni engem nem fog
sohasem.*

KÁNYÁDI SÁNDOR fordítása

* MARIN SORESCU ugyancsak a megifjodott, gondolati töltésű mai román líra exponense. 1936-ban született, néhány évvel ezelőtt tűnt fel, s mindjárt az élvonalba tört.